

Sorge = Tanker,

II

Hidste Børgeligste Merminde,

Over

Den i Livet Belædle (nu Salige)

MONSIEUR

Willum Didrichsen Lexau,

En elskværdig Søn af Hr. Regiments-Fieldtsfiær

LEXAU,

Som

Efter langvarig Svaghed, overleverede sin Siel i Sin
trofaste Skaberes Hænder den 6te Nov. 1768. i en Alder af 19ten
Aar mindre 5 Maaneder.

Og bliver

Hvad den Jordiske Deel angaaer, Standmæssig begravet

Den 17de, ejusdem an.

udfødt efter Begier

af

Sorge = Huusets

Lienstillige Diener

C. Larten.

Imprimatur

Fridrich Arentz.

B E R G E N,

Trykt hos Kongl. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert.

BN617

S

aa flue da nu min Aand fra dette Fængsel ud,
hvor Livet fødes kun for nogle Aar og Dage;
hvor Haab og Dnsker døe i daglig Suf og Klage;
hvor Skiebne's Pule ey blev sløv af sine Skud:
flue did! hvor Livet er, et Dnskers Paradis,
flue der! hvor Kroner blir hvert Dyeblit til Pruis;
fjynd kun, og riv dig løs fra Rivdets usse Lænke:
O Fryd! du himler ved en Belyst-Flod at tænke.

En Flod, et Nectar Hav, som ey kan tommes ud,
et Dyb, en Abgrund fuld af Kierligheds Strømme,
en Friheds Stad, som vist kan alle Lykker romme,
et Alt i Alt, som er och just en evig Guld:
her er din Glædes Plan i denne Jammers Drik;
her er dit Himmel-Lys i Verdens fæle Mørk:
O lad det fortne nu, en Raade-Stjerne blinker,
og Skiebne truer ey, for Himlen til dig vinker.

Tænk da min Aand! fordi du evig tænke skal;
her kan du tænke frit, hvor kun et Dyb mon strænke
din Tanke, for at du strax høyere skal tænke,
saa høyt, at Himlen blir dit høye Tanke-Balg,
et Liv = = = et Dffer for den visse Møyers Dom,
en Saare-Flod, saa snart Det frem til Verden kom,
et Jammerfuldt Bevis paa Verdens usse Lykker,
naar man ey Livet faaer, for Møyen dette trykker.

Nu træder Livet ind paa Verdens Ekue-Plads,
men Buggen ofte blir til Pimers Forraads-Kammer;
og dette voxer maae i Smertes, Sygdoms Jammer,
fik kun en Lindring i sit sidste Nense-Pas.
Nu græder Dette i Elendigheds Skied,
hvor Armod true vil med Millioner-Rød,
hvor haarde Hierte-Suf maae efter Lykken raabe,
hvor denne giver kun det Glimt at bie, haabe.

Nu vil et Hierte see sig frit fra Skiebners Magt,
og troer, det vist kan lee af alle Verdens Møyer,
naar Himlen Livet med et Hierte-Bala fornøyer,
at baade Liv og Død blir til en fælles Pagt:
men kunne Dette døe i samme Dyeblit,
det andet brast og gav sit sidste Hierte-Pik!
saa var det dog en Trøst: men Ney! det fik bievaaene,
hvor just det Andet maae for Morder-Leen daane.

Nu seer Det alt sit Haab lagt blant en Haandfuld Støv,
og mange Saarer det paa nye til Liv vil kalde,
men heele Trosten blev at lade disse falde,
Du finder Det ey, for du visner selv som Lov:
dog end det Liv, som op til Purpur-Thronen gif,
mon Det et Frieheds Brev for Møyer ikkun fik?
Guld-Kronen er ey selv, O Jammer! frie for Plager;
saa blev da dette Liv en Scene fuld av Klager.

Ach Himmel! mon der ey et Haab tilbage blev?
skal jeg i Møyers Sverm en Noe dog ikke ske?
skal Den først sendes mig hen under Gravens Thue?
O ynksomt da! at Den fra Moders Liv mig drev = = =
Dog holdt! her brød et Glimt igiennem dette Mørk:
en Kilde fuld af Trost i Verdens bittre Drk,
jeg føler denne Trost, naar Skiebnen til mig uiler,
strax Himlens Overmagt i sine Løfter smiler.

En Livsens Kilde, hvor Blod-Strømme løber ud
fra Bierget, fra det Træ, hvor Livet blodigt hengte,
et saadant ynksomt Syn, som Breden giennemtrængte,
gier Sielen evig Trost i en forsonet GUD;
Forsonet, just fordie Du ville blive min,
O alle Lykkers Haab! jeg er nu bleven din,
lad Møyer storme da med Force til min Hytte,
Jeg traadser kun, fordie min GUD vil mig beskytte.

Troe det i Siele, som vil ikke andet troe,
end hvad der blive vil Jer Selv til evig Skade!
Troe! at I aldrig kan ret blive rolig, glade,
forend I tanke saa: hos GUD jeg dog maae boe:
Kom! fordre kun Bevis! og see til denne Siel,
der finder I just det, som er det sande Vel;
forundre Eder her, hvad Raaden selv kan giøre,
da Møyer fulgte Ham til Evighedens Dørre.

Du prøvde Salige, hvad Livet prøve kan!
Du i Din Bugge blev et Kov for Sygdoms Møye,
der stedse fulgte og Dig ofte ville boye,
ey slap, for Du nu gif til Noelighedens Land:
Du Himlens Billie dog saa taalig underkreb,
Din Sygdom vorte, men Du meer fornøyet blev,
og ofte deelte Trost til Dine Evende Hierter,
som tidt hensmeltede i Graad for Dine Smertes.

Du lidde for at ble faa herliggiort en Siel,
Du lidde og derhos blev rørt av Andres Møye,
Du taalte aldrig, at see et bedrovet Dne,
og derfor rakte tidt din Haand til Armod's Træl;
Du var mod Hæren troe, og aldrig knurrede,
skont i Din svage Krop Du Møyer maatte see:
Du var Joraldres Lyst og aldrig Dem bedrovet,
for nu, at Døden Dem i Dig sin Fryd berøvet.

Du indtil Enden blev det som Du stedse var,
fornøyet i Din Gud, og derpaa alle Skaale
uddraf blot med et Suk: O hielp mig kun at taale
du Hielp-Riige! som min Ungdom prøve lær:
O store Troens Helt! hvad Under da du fik
faa tidlig Kronen fat og her fra Mønen gif?
Din Længselsfulde Siel nu Himlen ville lønne,
og viise, at den paa Din Møye kunne skionne.

Saa lev da evig der, hvor Du den Røe vlist fandt,
som Livet negtet var i en brostfældig Hytte,
Du fik, O alt hvad Du nu kunne faae til Bytte!
den Fred, som her var Dit Belønnings Under-Pant;
Du fik: men hvilket Tab for Dine Sørgend' Tøe,
der elsket Dig saa høyt og fandt sin Hierte-Røe
just i Din Kierlighed, som var Dem uden Liige;
Hvad Smerte! nu Du Dem Farvel alt maatte siige.

Jå! Jå! det virke kan paa To saa omme Sind:
men see! jeg troer dog vift, at dette Sorgen letter,
I saae, hvor Sygdom Ham udperset Dag og Nætter,
hvor kom da Timen vel, nu Han til Hvile gif:
Han er til Eder giemt, Han aldrig savnes kan,
Jers Tanker finder Ham i Nølighedens Land,
det Land, som klares, naar I slutte Eders Dage;
hvad sød en Trøst kan I av denne Kilde tage.

Men trøst, du Trøstens Aand! som best at trøste veed;
tal med din stille Kraft til Deres matte Hiertes,
tal saa, du lindre kan hos Dem de bittre Smertes;
og virk i Deres Sind din trøstefulde Fred:
lad og en Søster, som saa høyt Ham elskede,
et Trøste-Glimt nu fra dit Faders Hierte see:
lad Benner, som Hans Dyd og Kierlighed vil minde
om Sorgens Jølelser, din Trøste-Kilde finde.

